

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **R. K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z
art. 530 § 3 k.p.k.,
w dniu 30 stycznia 2014 r.,
wspólnego zażalenia, wniesionego przez skazanego oraz jego kuratora,
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 grudnia 2013 r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie
postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w C., prawomocnie zakończonej
wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 lutego 2011 r.

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono skazanemu przyjęcia wniosku jego kuratora o wznowienie postępowania z uwagi na to, że nie został on sporządzony i podpisany przez adwokata. Zażalenie na to zarządzenie wspólnie wnieśli skazany oraz jego kurator, kwestionując decyzję obrońcy z urzędu o braku podstaw do wznowienia postępowania oraz o odmowie wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania karnego – jako nadzwyczajny środek zaskarżenia – objęty jest przymusem adwokacko-radcowskim. Oznacza to, że wniosek o wznowienie postępowania musi być sporządzony i podpisany przez podmiot

profesjonalny (art. 545 § 2 k.p.k.). Przymus adwokacko-radcowski ma charakter nieusuwalny, wobec czego żaden organ procesowy nie jest władny zwolnić stronę od jego zrealizowania. W niniejszym postępowaniu skazanemu został wyznaczony obrońca z urzędu, który stwierdził brak podstaw do skierowania wniosku o wznowienie postępowania, w związku z czym sporządził i załączył do akt stosowną opinię. Skazany niezadowolony z takiego stanowiska obrońcy wystąpił o wyznaczenie mu innego obrońcy z urzędu, co spotkało się z decyzją odmowną, którą w realiach niniejszej sprawy należało uznać za słuszną. Do opinii obrońcy nie sposób bowiem było mieć jakichkolwiek zastrzeżeń. Utrwalonym w judykaturze jest pogląd, że strona postępowania nie może oczekiwać wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu do czasu, aż znajdzie się obrońca, który podzieli jej zapatrywania (por. post. SN: z dnia 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, nr Lex 1228644; z dnia 26 marca 2013 r., V KZ 16/13, nr Lex 123884). Wyznaczenie kolejnego obrońcy w postępowaniu mającym na celu skierowanie do rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia możliwe jest przy tym jedynie wtedy, gdy ustanowiony obrońca z urzędu, sporządzając opinię o braku podstaw do wniesienia takiego środka, uchybiłby swoim obowiązkom (por. post. SN: z dnia 10 września 2008 r., II KZ 43/08, R-OSNKW 2008, poz. 1776 CD; z dnia 3 listopada 2004 r., III KZ 29/04, Lex nr 141313; z dnia 1 grudnia 1999 r., III KZ 139/99, Palestra 2000 r, z. 2-3, poz. 170). W niniejszej sprawie nie można stwierdzić, aby obrońca przedstawiając opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania naruszył jakiegokolwiek obowiązki zawodowe. Stąd żądania o wyznaczenie w postępowaniu okołowznawieniowym oraz w postępowaniu zażaleniowym kolejnego obrońcy z urzędu jawiły się w sprawie jako ewidentnie bezzasadne. Strona skarżąca powinna przy tym raczej rozważyć w realiach niniejszej sprawy, o czym wspominał obrońca z urzędu w swojej opinii, zwrócenie się do podmiotów określonych w art. 521 § 1 k.p.k. o ewentualne skierowanie kasacji nadzwyczajnej.

W niniejszej sprawie zwrócić należy także uwagę, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane po przeprowadzeniu czynności procesowych polegających na wyznaczeniu skazanemu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, opracowaniu przez tego obrońcę opinii o braku podstaw do złożenia wniosku oraz wezwaniu skazanego do usunięcia

braku formalnego w trybie art. 120 § 1 k.p.k. W tym zakresie postępowanie przeprowadzone zostało prawidłowo.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.